

15. Гладун З. С. Адміністративне право України : [навч. посіб.]. Тернопіль : Карт-бланш, 2004. 579 с.

REFERENCES:

1. Averianov, V.B., ta in. (2004). Administratyvne pravo Ukrainy. Akademichnyi kurs. [Administrative law of Ukraine. Academic course]. pidruch. : u 2 t. T1. Zahalna chastyna. 584. [in Ukrainian].
2. Kolomoiets, T. O. (2011). Administratyvna vidpovidalnist. [Administrative responsibility]. navch. posib. 10. [in Ukrainian].
3. Komziuk, A. T., & Humeniuk, V. A., & Synov O. V. ta in. (2001). Administratyvna vidpovidalnist v Ukraini. [Administrative responsibility in Ukraine]. Navch. posib. 112. [in Ukrainian].
4. Shkarupa, V.K., & Koval, M.V., & Savchuk, O.P. ta in. (2005). Administratyvne pravo Ukrainy: konspekt lektsii. [Administrative law of Ukraine: lecture notes]. 248. [in Ukrainian].
5. Martyanov, I. V. (1985). Administrativnaya otvetstvennost po sovetskomu zakonodatelstvu. [Administrative responsibility according to Soviet legislation]. 56. [in Russian].
6. Lazarev, V. V. (1998). Teoriya gosudarstva i prava. [Theory of Government and Rights]. 418. [in Russian].
7. Leyst, O. E. (1962). Sanktsii v sovetskom prave. [Sanctions in Soviet law]. 238. [in Russian].
8. Strelnykov, A. V. (2004). Administratyvna vidpovidalnist za porushennia zakonodavstva pro reklamu. [Administrative responsibility for violation of advertising legislation]. dys. ... kandydata yuryd. nauk : spets. 12.00.07. 198. [in Ukrainian].
9. Shkarupa, V. K., & Koval, M.V., & Savchuk, O.P., ta in. (2005). Administratyvne pravo Ukrainy. konspekt lektsii. [Administrative law of Ukraine. lecture notes]. 248. [in Ukrainian].
10. Habibullin, T. F. (1986). O ponyatii administrativnoy otvetstvennosti. [On the concept of administrative responsibility]. *Trudy Vysshey sledstvennoy shkolyi MVD SSSR*. 102-114. [in Russian].
11. Bytiak, Yu.P., & Bohutskyi, V.V., & Harashchuk, V.M. (2000). Administratyvne pravo Ukrainy. [Administrative law of Ukraine]. pidruch. [dlia yuryd. vuziv i f-tiv]. 520. [in Ukrainian].
12. Tihomirov, S. V. (2003). Administrativnoe pravo Rossiyskoy Federatsii. [Administrative law of the Russian Federation]. 608. [in Russian].
13. GalaGan, I. A. (1971). Teoreticheskie problemy administrativnoy otvetstvennosti po sovetskomu pravu. [Theoretical problems of administrative responsibility under Soviet law]. Avtoref. dis. na soiskanie uchenoy stepeni doktora. yurid. nauk. 10. [in Russian].
14. Kolpakov, V.K. (2008). Administratyvna vidpovidalnist (administratyvno-deliktne pravo). [Administrative Vidpovidalnist (administrative and tort law)]. navch. posib. 256. [in Ukrainian].
15. Hladun, Z. S. (2004). Administratyvne pravo Ukrainy. [Administrative law of Ukraine]. 579. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 12.05.2021

УДК 347.9

Падалка Марія Анатоліївна,
Юрисконсульт юридичного відділу
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»
e-mail: mashapadalka@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-2036-6072>

МЕДІАЦІЯ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

У даній статті розкрито питання медіації в міжнародному праві Автором акцентовано увагу на перевагах даного інституту. Визначено поняття «медіації», виокремлено її види.

Особливу увагу приділено розкриттю питання медіації в міжнародному законодавстві та міжнародній правозастосовній практиці.

Автором запропоновано під медіацією розуміти спосіб позасудового урегулювання спору, що виникає між сторонами конфлікту, використовуючи всі можливі юридичні інструменти з метою знаходження компромісі між його сторонами для вирішення предмету міжнародного спору.

До видів медіації віднесено: від характеру – владна (імперативна) та консультативна (договіривна); залежно від масштабів: внутрішня та міжнародна; залежно від сторін спору: суб'єкти нерезиденти, юридичні особи, держави; залежно від статусу медіатора: фізична особа, політичний діяч, держави; залежно від кількості медіаторів при вирішенні міжнародного спору: одноособові та колективні.

Медіація як інституціональне поняття складається з чотирьох основних сегментів: медіатор, сторони

міжнародного конфлікту, предмет міжнародного спору та результати, тобто юридичне оформлення домовленостей у формі мирного договору між сторонами міжнародного конфлікту.

Процес медіації зазвичай проходить у три фази. На етапі вступу медіатор і сторони встановлюють основні правила процесу, а сторони викладають свої вимоги та точки зору. На другому етапі медіатор і залучені сторони поглиблено обговорюють проблему та намагаються знайти її рішення. Потім є третій завершальний етап, на якому сторони приймають рішення щодо рішення, погоджуються з ним, і для цього складається проект резолюції із зазначенням результатів медіації.

Медіація може допомогти залагодити суперечки та зменшити агресію та ворожнечу між залученими сторонами. Медіатори можуть відігравати неоціненну роль, якщо сторони бажають прийняти рішення шляхом переговорів. Медіація є гнучкою та консенсусною технікою, за якої нейтральний механізм допомагає сторонам досягти врегулювання спору шляхом переговорів. Сторони контролюють рішення про врегулювання спору та умови укладання мирного договору.

Ключові слова: медіація, міжнародний спір, мирний договір, міжнародне право, міжнародні відносини.

Padalka M. MEDIATION IN INTERNATIONAL LAW AND PROSPECTS OF IMPLEMENTATION IN UKRAINE

This article discusses the issue of mediation in international law. The author focuses on the advantages of this institute. The concept of "mediation" is defined, its types are distinguished.

Particular attention is paid to the disclosure of the issue of mediation in international legislation and international law enforcement practice.

The author suggested that mediation should be understood as a method of out-of-court settlement of a dispute arising between the parties to the conflict, using all possible legal tools in order to find a compromise between its parties to resolve the subject of the international dispute.

The types of mediation include: by nature - authoritative (imperative) and consultative (contractual); depending on the scale: domestic and international; depending on the parties to the dispute: non-resident entities, legal entities, states; depending on the status of the mediator: natural person, political figure, state; depending on the number of mediators in resolving an international dispute: individual and collective.

Mediation as an institutional concept consists of four main segments: the mediator, the parties to the international conflict, the subject of the international dispute, and the results, that is, the legal registration of agreements in the form of a peace treaty between the parties to the international conflict.

The mediation process usually takes place in three phases. At the introductory stage, the mediator and the parties establish the ground rules of the process, and the parties present their demands and points of view. In the second stage, the mediator and the involved parties discuss the problem in depth and try to find a solution. Then there is a third final stage where the parties decide on a resolution, agree to it, and draft a resolution outlining the outcome of the mediation.

Mediation can help resolve disputes and reduce aggression and hostility between the parties involved. Mediators can play an invaluable role if the parties wish to reach a negotiated settlement. Mediation is a flexible and consensual technique in which a neutral mechanism helps the parties reach a negotiated settlement of the dispute. The parties control the decision on the settlement of the dispute and the conditions for concluding a peace agreement.

Key words: mediation, international dispute, peace treaty, international law, international relations.

Постановка проблеми. Медіація є новий європейський інститут позасудового вирішення міжнародних конфліктів. Для України поява медіатора та, безпосередньо, розвиток інституту медіації є перспективним, однак, на законодавчому рівні не урегульований.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання медіації в міжнародному праві були предметом дослідження наступних учених: Boisson de Chazournes, Laurence, Marcelo G. Kohen, Jorge E. Viñuales, Caflish, L., Collier, John, Vaughn Lowe, Merrills, J. G. та ін.

Мета статті – є аналіз перспектив використання міжнародного досвіду з медіації в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. В ст.33 Розділу 4 Статуту ООН визначено, що «Сторони, що беруть участь у будь-якому конфлікті, продовження якого могло б загрожувати підтримці міжнародного миру й безпеки, повинні насамперед намагатися вирішити конфлікт шляхом переговорів, обстеження, посередництва, примирення, арбітражу, судового розгляду, звертання до регіональних органів або угод чи інших мирних засобів на власний вибір. Рада Безпеки, коли вважає за необхідне, вимагає від сторін розв'язання їхнього конфлікту за допомогою таких засобів» [1, ст.33]. Таким чином, даною нормою визначено, що мирне вирішення міжнародних спорів є одним з юридичних інструментів їхнього позасудового урегулювання. Разом з тим, використання даного інструменту повинно здійснюватися спеціально підготовленою особою, яка окрім високої юридично кваліфікації має ряд особистісно-психологічних особливостей, які використовуються в процесі такого урегулювання.

Медіація – це спосіб мирного вирішення міжнародних суперечок за участю третьої сторони з метою допомогти сторонам у суперечці дійти згоди щодо вирішення.

В теорії міжнародного права медіація часто тлумачиться як представництво інтересів клієнта.

Крістіан Джефа досліджуючи медіацію при вирішенні міжнародних спорів зазначає, що це є «...втручання кваліфікованої та обізнаної третьої сторони (зазвичай команди), яка намагається сприяти творчому вирішенню проблем шляхом спілкування та аналізу, використовуючи соціально-наукове розуміння етіології та процесів конфлікту. Робиться спроба протистояти протилежним сприйняттям і ставленням і виявити глибинні афективні проблеми та стосунки» [2, с.25; 3].

Сакван Берковітч визначає медіацію як «процес управління конфліктом, пов'язаний із переговорами

сторін, але відмінний від нього, коли конфліктуючі шукають допомоги або приймають пропозицію допомоги від сторонньої особи (особи, організації, групою чи державою), щоб змінити своє сприйняття чи поведінку, і зробити це без застосування фізичної сили чи посилаючись на авторитет закону».

Згідно з визначенням юридичного словника Блека, медіація – це «метод неімперативного вирішення спору із залученням нейтральної третьої сторони, яка намагається допомогти сторонам конфлікту у суперечці досягти взаємоприйняттого рішення».

В Британському термінологічному словнику, медіація визначається як практика, за якої під час конфлікту використовуються послуги третьої сторони для зменшення розбіжностей або пошуку рішення. Медіація відрізняється від «добрих послуг» тим, що медіатор зазвичай бере на себе більше ініціативи, пропонуючи умови врегулювання. Він відрізняється від арбітражу тим, що протилежні сторони не зобов'язані попередньою згодою прийняти зроблені пропозиції [4].

Отже, пропонуємо під **медіацією** розуміти спосіб позасудового врегулювання спору, що виникає між сторонами конфлікту, використовуючи всі можливі юридичні інструменти з метою знаходження компромісу між його сторонами для вирішення предмету міжнародного спору.

Лоралейт Кішлі та Рональд Джей Фішер акцентують увагу, що залежно від характеру варто виділяти два види медіації – владна (імперативна) та консультативна (договіривна).

Берковітч розрізняє три категорії медіації: «стратегії сприяння спілкуванню», за допомогою яких медіатор забезпечує спілкування між сторонами. У міжнародно-правовому контексті таке посередництво, яке обмежується технічними послугами, також називається добрими послугами. По-друге, існують «процедурні стратегії», за якими «медіатор може визначати структурні аспекти зустрічей, контролювати вплив учасників, медіа-розголос, розподіл інформації та ситуаційні повноваження ресурсів сторін і комунікаційні процеси». По-третє, «директивні стратегії», у яких посередник «впливає на зміст і суть переговорів» [5].

Дарші Мадхукаллія виділяє внутрішню чи міжнародну медіацію складається з чотирьох основних сегментів. Вона включає посередників, учасників спору, суперечки та результати. Медіація – це процес вирішення суперечок, який зазвичай ідеально підходить для тих націй, які мають різне походження, різні культури та різні мови, оскільки це може призвести до великого непорозуміння [6].

На нашу думку, до видів медіації варто віднести: від характеру – владна (імперативна) та консультативна (договіривна); залежно від масштабів: внутрішня та міжнародна; залежно від сторін спору: суб'єкти нерезиденти, юридичні особи, держави; залежно від статусу медіатора: фізична особа, політичний діяч, держави; залежно від кількості медіаторів при вирішенні міжнародного спору: одноособові та колективні.

У міжнародному праві виокремлюють три особливості медіації: 1. вона стосується мети медіації; 2. характеристика особистостей медіатора; 3. взаємозв'язку між медіацією та іншими формами врегулювання суперечок.

Розглянемо зазначені особливості. Мета медіації не загрозувати миру, безпеці та справедливості У національному законодавстві медіація використовується як альтернативний спосіб вирішення спору для досягнення врегулювання, яке задовольняє сторони, а іноді виходить за рамки того, що передбачає закон. Мета таких процесів, як медіація, полягає в тому, щоб знайти відповідне рішення, яке буде працювати для сторін і вирішити їхній спір. У міжнародному праві в Гаазьких конвенціях 1899 та 1907 років передбачено, що «роль посередника полягає в узгодженні протилежних претензій і заспокоєнні почуттів образи, які могли виникнути між державами, що суперечать». Хоча не дивно, що посередник повинен узгоджувати протилежні претензії, з нашої точки зору сьогодні досить дивно, що посередники повинні заспокоювати почуття між державами. Такий обов'язок зрозумілий, коли більшість суперечок виникає між главами держав, які перебувають при владі протягом усього життя та мають тісні стосунки, однак сучасні визначення приділяють набагато менше уваги тому, щоб зробити цей психологічний елемент явним.

Отже, метою медіації в міжнародному праві є фактичне вирішення суперечок мирним шляхом на протиположності заборони застосування сили в міжнародному праві.

2. Медіатор розглядається як нейтральна особа, яка жодним чином не є стороною конфлікту. Звичайно, існує ймовірність мати відносно незачеплених спостерігачів, таких як нейтральні держави, міжнародні організації чи особи з високою репутацією. Однак це не єдиний спосіб, у якому медіація працює, і слід зазначити, що це також не той спосіб, у який медіація в міжнародному праві має працювати. Нейтралітет медіатора не є метою процесу, це лише засіб для досягнення цілей медіації, тобто мирного та сталого врегулювання спору. Стверджується, що в багатьох ситуаціях цих цілей можна краще досягти, якщо медіатор діє з власних інтересів і має чітку позицію. Це стає найбільш очевидним у мирних переговорах, у яких беруть участь протилежні сили, які не є прямими сторонами суперечки [2, с.34].

У багатьох ситуаціях учасники, які не беруть безпосередньої участі в суперечці, переслідують певні інтереси, які можуть змусити їх навіть активно підтримувати одну чи іншу сторону. Вони не є безпосередніми сторонами суперечки, але беруть участь. Медіаторів може бути декілька при вирішенні одного спору. Їхня участь може сприяти прийняттю рішення, яке є більш довговічним та стійким, оскільки посередники також мають право голосу в цьому процесі. Це знову ж таки відповідає загальній меті не загрозувати міжнародному миру, безпеці та справедливості.

3. Медіація є диспозитивним методом разом із переговорами, добрими послугами, примиренням і розслідуванням зазвичай групують у категорії «політичних» або «дипломатичних» методів врегулювання суперечок. Як дипломатичний метод необхідна згода сторін. Однак сторони могли передбачити договір або іншу угоду про обов'язкове звернення до медіації, якщо вони не можуть досягти рішення.

В порівнянні з іншими формами вирішення міжнародних спорів, медіація має ряд переваг. Зокрема, медіація є дуже зручною альтернативою для вирішення суперечок. Це вигідно в тих випадках, коли сторони хочуть зберегти теплі стосунки навіть після суперечки. Це передбачає короткий проміжок часу, що зменшує напругу, витрати та час. Ще однією великою перевагою медіації є те, що рішення медіатора не має обов'язкової сили. Він намагається вирішити спору шляхом надання допомоги сторонам у пошуку варіантів мирного врегулювання. Це заохочує людей, надаючи їм можливість контролювати вирішення своїх суперечок. Це допомагає сторонам зберігати конфіденційність своїх справ, оскільки зберігає конфіденційність між сторонами та забезпечує дружнє вирішення спору. Конфлікти вирішуються швидше, ніж шляхом судового розгляду. У сучасний час, коли час дорожчий за гроші, віддавши перевагу посередництву, можна заощадити час. Під час медіації сторони самі вирішують свої умови та доходять висновку. Також у медіації немає складних правил процедури та доказів. Це дозволяє сторонам мати гнучкість і коригування в обговоренні [6].

Процес медіації зазвичай проходить у три фази. На етапі вступу медіатор і сторони встановлюють основні правила процесу, а сторони викладають свої вимоги та точки зору. На другому етапі медіатор і залучені сторони поглиблено обговорюють проблему та намагаються знайти її рішення. Потім є третій завершальний етап, на якому сторони приймають рішення щодо рішення, погоджуються з ним, і для цього складається проект резолюції із зазначенням результатів медіації.

Медіатор у процесі медіації дотримується певних стратегій. Першою і головною є стратегія сприяння комунікації, де сторони разом починають спілкування щодо предмету спору. Медіатор намагається завоювати довіру та впевненість, зрозуміти факти та визначити проблеми, щоб створити відповідне середовище та інтереси для сторін і надати їм інформацію. Правильне спілкування може бути ключем до вирішення конфлікту. Друга стратегія – це стратегія процедурного формулювання, яка стосується прийняття ключових рішень, таких як структура порядку денного, місце проведення обговорення та подальше покращення процесу комунікації. Це також передбачає встановлення протоколів, пропонування процедур, висвітлення спільних інтересів, взаємодію зі ЗМІ, і зосередження процесу на проблемах. Третє – Директивні стратегії. Це найважливіший етап, коли медіатор намагається змінити очікування сторін, вносячи пропозиції та пропозиції, надаючи інформацію, інформуючи їх про пов'язані витрати, допомагаючи розробити рамки для прийнятних результатів, змушуючи сторони демонструвати мінливість, змінюючи сприйняття тощо. Передбачено системне застосування можливого вирішення та емпіричний аналіз медіації у вирішенні міжнародних конфліктів [6].

Таким же чином, згідно вищезазначених стратегій роль медіатора можна охарактеризувати як: «комунікатор», «формулятор» і як «маніпулятор». На ранніх стадіях переговорів медіатори, як правило, зосереджуються на сприянні комунікації між сторонами, передаючи повідомлення та допомагаючи сторонам зрозуміти передані повідомлення. Коли переговори починаються, посередники можуть виконувати функції формулювачів. Сторони звертаються до медіатора для надання формули переговорів.

Нарешті, медіатори маніпулюють сторонами, використовуючи важелі впливу з метою узгодження умов примирення.

Медіатор виконує наступні функції: 1. Перекладач, який розшифровує та пояснює культурно закодовані повідомлення сторін і дозволяє їм спілкуватися зрозуміло; 2. буфер, який допомагає захистити високопоставлених учасників суперечки від болісної та небажаної конфронтації; 3. координатор, який синхронізує суперечливі переговорні конвенції суперників і дозволяє скоординованим рішенням виникати на кожному з різних етапів переговорів.

Безсумнівно, виміряти вплив поведінки медіатора на медіацію дуже важко. Намагаючись передбачити позитивні результати стратегій медіації міжнародні дослідники доходять висновків, що: по-перше, більш активні стратегії є найефективнішими в міжнародній медіації; по-друге, що активні стратегії посередництва можуть впливати на більш широкий спектр спірних ситуацій і реагувати на них, ніж менш активні стратегії. Вчені наголошують на активних стратегіях, оскільки вони можуть підштовхнути сторони конфлікту до урегулювання спору, дозволити посередникам представити нові проблеми, запропонувати нові шляхи підходу до конфлікту або змінити мотиваційну структуру сторін.

При вирішенні спору медіатор повинен здійснити психологічний аналіз ситуації, сторін та вжити необхідні дії, які полягають в розведенні сторін під час переговорів, щоб уникнути ворожнечі та полемічних виступів. Психологи та медіатори дійшли висновку, що «усунення невербальної взаємодії між учасниками переговорів, які перебувають у ворожому конфлікті, збільшує ймовірність того, що вони досягнуть згоди». Психологічні дослідження також показали, що медіатори можуть допомогти сторонам зберегти обличчя, «роблячи пропозиції щодо поступок і беручи на себе відповідальність за поступки». З цією тактикою, угода ймовірна, оскільки сторони йдуть на поступки для збереження власного відчуття особистої сили [7, с.16].

Медіатор при вирішенні міжнародного спору може прагнути отримати нематеріальну чи матеріальну винагороду, наприклад, престиж і репутацію, вдячність, особисте задоволення або отримати

політичний чи економічний вплив, наприклад. З іншого боку, витрати включають час, енергію, дослідження, терпіння чи емоційні почуття. Стимули медіатора та їхня мотивація спонукають їх до значних зусиль у пошуку рішення, як припускає посередництво [8].

Таким чином, концепція медіації на випадок непередбачених ситуацій пропонує емпіричний підхід до розуміння медіації як складного та нестатичного процесу, в якому її успішні результати тісно пов'язані з природою та характеристиками конфлікту, а також досвідом і стратегіями медіатора. При аналізі відповідних факторів формування результатів медіації було виявлено, що культура, як кінцевий і неминучий елемент конфлікту, випромінює свій вплив на процес і результати медіації. Вплив культури не завжди є негативним фактором у контексті міжнародної медіації, хоча деякі аналізи показують, що культурні відмінності можуть загострити процес медіації.

Висновки. Отже, сентензно можемо констатувати наступне.

1. Медіація – це швидший, дешевший, необов'язковий, добровільний, консенсусний і неконфліктний процес для досягнення взаємоприйнятної угоди.

2. Медіація може допомогти залагодити суперечки та зменшити агресію та ворожнечу між залученими сторонами.

3. Медіатори можуть відігравати неоціненну роль, якщо сторони бажають прийняти рішення шляхом переговорів.

4. Медіація є гнучкою та консенсусною технікою, за якої нейтральний механізм допомагає сторонам досягти врегулювання спору шляхом переговорів.

5. Сторони контролюють рішення про врегулювання спору та умови укладання мирного договору.

6. Умови мирного договору мають обов'язкову силу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Статут Організації Об'єднаних Націй був підписаний 26 червня 1945 року в Сан-Франциско на заключному засіданні Конференції Об'єднаних Націй зі створення Міжнародної Організації та набув чинності 24 жовтня 1945 року. URL: https://unic.un.org/aroundworld/unics/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter_Ukrainian.pdf

2. Christian Djeffa Mediation in international law: mapping its specifics for comparison. URL: <https://mediatum.ub.tum.de/doc/1584500/1584500.pdf>

3. Loreleigh Keashly and Ronald J Fisher, 'A Contingency Perspective on Conflict Interventions: Theoretical and Practical Considerations' in Jacob Bercovitch (ed), Resolving international conflicts: The theory and practice of mediation (Lynne Rienner Publishers 1996) 241.

4. International Relations. URL: <https://www.britannica.com/topic/mediation-international-relations>

5. Jacob Bercovitch, 'Mediation and Conflict Resolution' in Jacob Bercovitch, Victor Kremenyuk and William Zartman I (eds), The Sage Handbook of conflict resolution (SAGE 2007). P. 347.

6. Role of mediation in international disputes. URL: <https://blog.ipleaders.in/role-of-mediation-in-international-disputes/>

7. Bercovitch, J., Anagnoson, J.T., Wille, D., 'Some Conceptual Issues and Empirical Trends in the Study of Successful Mediation in International Relations.

8. Maria Carmelina Londoño Lazaro The effectiveness of international mediation - The current debate. URL: <https://www.redalyc.org/pdf/824/82400210.pdf>

REFERENCES:

1. Statut Orhanizatsii Obiednanykh Natsii. (1945, June 26). [Charter of the United Nations]. Retrieved from https://unic.un.org/aroundworld/unics/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter_Ukrainian.pdf [in Ukrainian].

2. Christian Djeffa Mediation in international law: mapping its specifics for comparison. Retrieved from: <https://mediatum.ub.tum.de/doc/1584500/1584500.pdf> [in English].

3. Loreleigh, Keashly., & Ronald, J Fisher. (1996). A Contingency Perspective on Conflict Interventions: Theoretical and Practical Considerations Resolving international conflicts: The theory and practice of mediation. 241. [in English].

4. International Relations. Retrieved from: <https://www.britannica.com/topic/mediation-international-relations> [in English].

5. Jacob, Bercovitch., & Victor, Kremenyuk., & William, Zartman I (eds). (2007). 'Mediation and Conflict Resolution' The Sage Handbook of conflict resolution. 347. [in English].

6. Role of mediation in international disputes. (2021). Retrieved from: <https://blog.ipleaders.in/role-of-mediation-in-international-disputes/> [in English].

7. Bercovitch, J., & Anagnoson, J.T., & Wille, D., (1991). 'Some Conceptual Issues and Empirical Trends in the Study of Successful Mediation in International Relations. [in English].

8. Maria, Carmelina., & Londoño, Lazaro. (2003). The effectiveness of international mediation - The current debate. URL: <https://www.redalyc.org/pdf/824/82400210.pdf> [in English].

Стаття надійшла до редакції: 11.05.2021